

REZUMATE / ABSTRACTS

Guest Lecture

Univ.-Doz. MMag. Dr. Hisaki Hashi, University of Vienna: *The Aesthetics of Daily Life in the Ontology of the Kyoto School - The Significance of "Pure Experience" by Nishida*

Would we wonder if we look at the statement of the Kyoto School that the field of experience in daily life marks a starting point of the reflection and builds the core to grow up an ontological cognition in the philosophy? An aesthetical approach as the experience of our sense and being in the environment is not the so called sense-data briefly of sensations. Furthermore the horizon of aesthetical experiences is a *pre-reflective* field of a possibility to achieve knowledge: this field of pre-reflectivity is not strained by any words, by any pre-positions or framework thinking of any kind. I will investigate what is the essence of "pure experience", why NISHIDA (1870–1945, the founder of the Kyoto School) represented "pure experience" as the origin of philosophical reflection, which is also the goal of the fruitful ontology. The method of thinking is based on comparative philosophy and represents how it is possible to transform daily life into the field of experience and cognition of eternal truth.

*

Conf. Dr. Dan Eugen Rațiu, Universitatea „Babeș-Bolyai”, Cluj-Napoca: *Estetica vieții cotidiene ca filosofie practică / Aesthetics of Everyday Life as Practical Philosophy*

Lucrarea abordează o arie disciplinară dezvoltată recent, estetica vieții cotidiene, și explorează noi aplicații pentru o estetică practică sau orientată spre acțiune. Metodologic, propun o abordare multi-stratificată în tradiția filosofiei practice, investigând mai întâi problemele și conceptele anterioare aplicării sale. Teza centrală este aceea că un cadru teoretic mai larg este necesar pentru a depăși tensiunile din cadrul esteticii vieții cotidiene și a integra concepții consistente despre relațiile dintre estetic și etic și modul în care răspunsurile estetice se prelungesc în acțiuni. Voi argumenta că acest cadru poate fi asigurat prin conceperea esteticii vieții cotidiene ca filozofie practică, în tradiția aristoteliană revizuită de Gadamer. Acest cadru teoretic va permite investigarea, în continuare, a aplicațiilor ale esteticii într-o arie largă de activități, în particular deciziile din viața cotidiană și acțiunile generate de gusturile și preferințele estetice, precum și practicile cotidiene din cadrul organizațiilor, în linia de cercetare deschisă de „estetica organizațiilor”.

This paper addresses an area that has recently developed as "aesthetics of everyday life" (AEL) and will explore new application for a practical or action-oriented aesthetics. Methodologically, I propose a multi-stage approach in the tradition of practical philosophy that is by firstly investigating problems and concepts that are prior to its application. My claim is that a more integrative framework is needed for overcoming the tensions within AEL and integrating consistent views on the aesthetic-ethic interrelations and the way in which aesthetic responses prolong in actions. I will argue that this framework could be provided by thinking of everyday aesthetics as *practical philosophy*, in Aristotle's tradition revisited by Gadamer. This theoretical frame will allow for further investigation of applications for aesthetics within a broad scope of activity areas, here in particular everyday life decisions/actions prompted by aesthetic tastes/preferences, and the quotidian organizational practices in the line of the "aesthetic organizing".

Lector Dr. Ștefan Maftei, Universitatea „Babeș-Bolyai”, Cluj-Napoca: *De la libertatea estetică la moralitate și apoi la libertatea politică? Controversa între Schiller și Kant privitoare la moralitate și experiență estetică / From Aesthetic Freedom to Morality and Beyond? Schiller's Challenges to Kant's Views on Morality and Aesthetic Experience*

Controversa dintre Schiller și Kant referitoare la natura și scopul experienței estetice a generat o dezbatere vie în literatura de comentariu contemporană. Cei doi autori nu împărtășesc aceleași puncte de vedere antropologice, Schiller susținând punctul de vedere holist, în detrimentul perspectivei raționaliste a lui Kant. Scopul acestei lucrări este dublu: pe de o parte, de a analiza receptarea de către Schiller a teoriei lui Kant asupra frumosului și a ideilor kantiene privind relația dintre frumos și libertate morală; pe de altă parte, de a analiza presupusa „depașire” schilleriană a libertății morale a lui Kant prin intermediul libertății estetice și legătura dintre așa-numita „depașire” și teza schilleriană a „statului estetic” așa cum apare exprimată în *Scrisorile despre educația estetică a omului* din 1794. Prezentarea va căuta să arate că ideea unui frumos care să depășească prin consecințele sale asupra teoriei libertății ideea kantiană a libertății morale nu este un punct de vedere constant în gândirea estetică a lui Schiller.

The controversy between Schiller and Kant referring to the nature and the purpose of aesthetic experience has sparked a lot of debate in nowadays secondary literature. The two authors do not share the same anthropological views: Schiller focuses on a holistic view, whereas Kant starts from a rationalistic one. The purpose of this paper is twofold: to analyze Schiller's critical reception of Kant's theory of beauty and moral freedom and of Kant's ideas about the connection between beauty and moral freedom; to address the issue of Schiller's alleged 'surpassing' of Kant's moral freedom through aesthetic freedom in the "aesthetic state" (*The Aesthetic Letters*, 1794). The study will try to suggest that the thesis concerning a notion of beauty that should overcome the conclusions of Kant's theory of moral freedom is not a constant thesis in Schiller's aesthetic thinking.

Asist. Cercetare Drd. Cristian Hainic, Universitatea „Babeș-Bolyai”, Cluj-Napoca: *O alternativă heideggeriană la definiția esteticii vieții cotidiene. Repere pentru extinderea analizei procedurale în afara lumii artei / A Heideggerian Alternative to the Definition of Everyday Aesthetics*

Una din problemele centrale ale esteticii vieții cotidiene este lărgirea domeniului esteticii dincolo de lumea artei, către sfera obiectelor și a evenimentelor care, în mod tradițional, nu sunt privite ca „artă”. Lucrarea argumentează că fenomenologia hermeneutică heideggeriană poate fi un instrument adecvat pentru a opera această lărgire. Pentru început, considerăm cazul unei perspective care prin excelență aplică analiza estetică obiectelor din lumea artei și identificăm trei condiții pentru ca un obiect să capete statutul de „operă de artă” în cadrul său. Concepția vizată este proceduralismul filosofic, exemplificat prin teoria instituțională a artei. Apoi, asociem celor trei condiții termeni centrali din ontologia heideggeriană cu scopul de a le lărgi domeniul de aplicare către „tot ceea ce este”. Rezultatul constă într-o definiție a esteticii cotidiene în termeni heideggerieni, care este aplicabilă entităților cotidiene (non-artistice).

One of the main problems everyday aesthetics deals with is expanding the scope of aesthetics beyond the artworld, toward the sphere of objects and events that do not traditionally pass as “art.” My paper argues that Heidegger's hermeneutical phenomenology may serve as an adequate tool for this expansion. Firstly, I consider the case of a perspective which applies aesthetic analysis exclusively to objects within the artworld and I identify three conditions for an object to gain the status of “work of art” therein. Then, I associate a series of Heideggerian notions to the three conditions, with the purpose of enlarging the scope of aesthetics toward “all that is.” The result consists of a definition of everyday aesthetics in Heideggerian terms, which is applicable to everyday (non-art) entities.

Lector Dr. Bogdan Iacob, Lector Dr. Mara Rațiu, Universitatea de Arte și Design, Cluj-Napoca: *Estetizarea și digitalizarea activismului politic: studiu de caz Mindbomb / Aestheticization and Digitalization of Political Activism: A case Study on Mindbomb*

Atitudinile critice față de problemele contemporane controversate se pot exprima și în forma activismului politic sau a artei politice. Colectivul *Mindbomb* din Cluj este o voce critică hibridă, care combină arta politică și activismul. Inițiat în 2002, după modelul *San Francisco Print Collective*, acesta reunește profesioniști din industriile creative ce refuză să-și dezvăluie identitatea individuală. Scopul acestei lucrări este de a analiza procesele de estetizare și digitalizare a practicilor activismului politic al colectivului *Mindbomb*, înțelese ca mijloace de îmbunătățire a eficienței acțiunilor lor publice critice. Un alt obiectiv este de a identifica consecințele acestor procese, în privința naturii activismului politic. Dacă aceste tipuri de acțiuni sunt destul de frecvente în lumea occidentală, în România ele sunt mai degrabă singulare. Ca urmare, vom evalua impactul acțiunilor critice ale *Mindbomb* în cadrul comunității (locale) geografice, precum și în cel al comunității (globale) digitale. În cele din urmă, vom investiga linia subțire dintre activismul politic și arta politică.

Critical attitudes towards controversial contemporary issues could also take the form of political activism or political art. The Cluj-based collective *Mindbomb* is a hybrid critical voice, combining political art and activism. Initiated in 2002 following the model of the *San Francisco Print Collective*, it reunites professionals from the creative industries that refuse to reveal their individual identity. The aim of this paper is to analyze the processes of aestheticization and digitalization of political activism practices of the *Mindbomb* collective, understood as means of improving the effectiveness of their critical public actions. Another aim is to identify the consequences of these processes in relation to the very nature of political activism. If these kinds of actions are quite frequent in the Western world, in Romania such actions are rather singular. Accordingly, we will assess the impact of the *Mindbomb* critical actions among the geographical (local) community as well as among the digital (global) one. Last but not least, the thin line between political activism and political art will be investigated.

Lector Dr. Cătălin Gheorghe, Universitatea de Arte „George Enescu”, Iași: *Reînnoirea esteticii în practica cercetării artistice*

Cercetarea artistică este recunoscută astăzi ca fiind o cercetare bazată-pe-practică față de care discursul artistic e considerat doar un supliment enunțiativ căruia i se solicită o plus-valoare descriptivă sau explicativă. Dacă producția cercetării artistice pare a nu fi adecvată unei prezentări în termenii teoriei estetice academice, în schimb se poate deschide interesul, și poate chiar șansa, pentru un limbaj exploratoriu al unei estetici aplicate, care ar rezista asocierii sale cu un derivat al teoriei estetice. În acest fel esteticii i s-ar oferi o nouă oportunitate de a se re-defini ca „artă a gândirii frumoase”.

Drd. Cristina Moraru, Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”, Iași: *Înțelegerea esteticii în teoria critică*

Problematika unei noi înțelegeri a esteticii din perspectiva teoriei critice se deschide ca necesitate a reevaluării situației actuale a esteticii, în raport cu noile metode de analiză a practicilor și producțiilor artistice. Astfel, teoria critică ar putea chestiona aplicabilitatea discursului teoriei estetice, ca disciplină filosofică clasică, în raport cu arta contemporană, deconstruind structura universală a înțelegerii esteticii prin tematizarea definirii artei, a descrierii experiențelor estetice și a argumentării evaluării estetice.

Conf. Dr. Mihaela Pop, Universitatea București: *‘Bad painting’ - consecințe asupra gândirii estetice*

Bad painting apare ca mișcare artistică în anii 70 și aduce în atenția esteticienilor și a criticilor de artă o serie de întrebări legate de înțelegerea artei ca proces creator autentic și valoros. În măsura în care

această mișcare își propune să conteste însăși valoarea artistică fundamentală – Frumosul și implicit, valoarea etică echivalentă – Binele, *bad painting* merită, credem, o atenție specială. Este posibil ca un artist să creeze conștient o pictură proastă (rea)? În acest caz, mai putem vorbi, în sens kantian, despre o creație dezinteresată? Dacă, potrivit lui Adorno și Greenberg sau Dewey, arta presupune și un comportament anume, apar și implicații etice ale unei asemenea atitudini. Care ar fi aspectele somatice și pragmatice pe care se întemeiază *bad painting* care i-ar oferi argumentele necesare și suficiente pentru acceptarea ei ca o formă de manifestare artistică valoroasă? În ce măsură se deosebește ea de *kitsch*? Acestea ar fi unele dintre problemele la care ne propunem să răspundem în această prezentare.

Prof. Dr. Dumitru N. Zaharia, Universitatea de Arte „George Enescu”, Iași: *Artele interactive și imperativul redefinirii esteticii*

Prezentat frecvent ca un moment de cotitură în evoluția artei occidentale, deceniul al șaptelea din veacul trecut continuă, de fapt, ofensiva creatorilor contra canoanelor esteticii tradiționale, prin noi și noi propuneri de modalități și formule expresive, obligând astfel discursul estetic să abandoneze tot mai mult principiile și conceptele clasice. După cele aproximativ patru decenii scurse de atunci, este momentul să ne întrebăm în ce măsură estetica s-a restructurat în așa fel încât să includă anti-estetica, așa cum noțiunea de artă s-a remodelat profund pentru a include anti-artă.

Lector Dr. Nicoleta Sălcudean, Universitatea „Babeș-Bolyai”, Cluj-Napoca: *Estetică și noi tehnologii: provocări globale pentru viitorul organizațiilor culturale și al managementului cultural / Aesthetics and New Technologies: Global Challenges to the Future of Cultural Organizations and Management*

The study of culture is polarized between structuralist theories “that treat meaning as text and investigate the patterning that provides relative autonomy”, and pragmatist theories “that treat meaning as emerging from the contingencies of individual and collective action – so-called practices – and that analyze cultural patterns as reflections of power and material interests” (Alexander and co. 2006). Cultural organizations also reflect that duality, striving to preserve and deliver a thorough emblematic content as well as being in touch with the emancipated new tendencies that incorporate global trends and innovative attempts. The article brings forth a strategy for bridging the existing gap. Likewise design, cultural management has also the potential to become the conveyance of meaning in the context of everyday life. Design as performance could be a strategic model for cultural management of our time.

Asist. cercetare Drd. Edith Lazăr, Universitatea „Babeș-Bolyai”, Cluj-Napoca: *Culturile urbane și construcția sinelui. Moda ca formă de artificioare a corpului*

În condițiile în care majoritatea studiilor, sub influența imperiului imaginii, tratează corpul mai degrabă textual, motiv pentru care pierde din vedere corpul trăit, experimentat, lucrarea de față își propune să exploreze corpul performativ din perspectiva culturilor urbane și a manierei în care indivizii realizează proiecția și gestiunea propriei corporalități. Cu o bază în lucrările ultime ale lui Foucault, ce tratează tehnicile sinelui și ideea sinelui ca operă de artă, corelate *turnurii somatice* a lui Shusterman, lucrarea dezbate relația dintre corp, modelarea sinelui în experiența cotidiană și artefactele modei, pe fundalul imixtiunilor tot mai puternice dintre artă și cotidian.

Prof.dr. Petru Bejan, Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” Iași: *Putem reprezenta adevărul?*

Limba română alocă noțiunii în cauză semnificații neutre. Ambiguitatea se regăsește în formula nehotărâtă care spune că „adevărul este la mijloc”, nici de partea unuia, nici de a celuilalt. Îndoielile iau locul certitudinilor și invers. Funcție de împrejurări, oscilăm indeciși între datorie și înclinație;

datoria de a spune adevărul și înclinația - justificată pragmatic - de a-l ascunde. Singura localizare ceva mai fermă vine pe filieră latină, când admitem că *in vino veritas* („adevărul este în vin”) – adică în chiar sursa tulburărilor de cap, când vorbirea euforică nu se mai poate cenzura. Limba franceză, în schimb, dă adevărului demnitate feminină (*la vérité*), disociind atributul incontestabil al frumuseții de calificările negative (viclenia și minciuna) moștenite fatalmente de toate urmașele Evei. Tocmai de aceea, pictorii, sculptorii și filosofii, aproape la unison, se vor strădui să înfățișeze mai cu seamă latură plăcută, atractivă, a adevărului. În paginile următoare voi urmări să răspund la două întrebări: putem reprezenta adevărul? Și dacă da, cum?

Prof. Dr. Ruxandra Demetrescu, Universitatea Națională de Arte, București: *Despre 'imaginea critică'*

Prezentarea de față, cu subtitlul „Între foile de ceapa și foile de varză – dimensiunea critică în arta românească recentă”, pornește de la definiția „imaginii critice” formulată de Georges Didi-Huberman – pe urmele lui Walter Benjamin –, și își propune să analizeze proiectele unor artiști vizuali români contemporani (Josif Kiraly, Alexandra Croitoru, Ștefan Sava) ca „locuri ale memoriei”, în care se poate identifica (și) tematizarea istoriei recente.

Drd. Maria Orosan-Telea, Universitatea de Vest, Timișoara: *Pseudosemnificare în arta românească după 1990*

Conceptul de pseudosemnificare, definit în raport cu teoria semnului elaborată de Charles Sanders Peirce, apare ca o modalitate alternativă de producere a semnificației în artă, datorită unei mutații la nivelul raportului dintre semn și obiectul semnat. Lucrarea urmărește, prin prisma acestui concept, acele atitudini creative din arta românească de după 1990 care operează cu suprapunerea perfectă dintre semn și obiectul semnat, adică cele care includ nemijlocit realitatea în actul artistic. Abundența manifestărilor de tip *performance* din prima parte a anilor '90 evidențiază nevoia artiștilor contestatari de a se exprima într-o formă cât mai intensă și directă *vis-a-vis* de problemele politico-sociale cu care România se confruntau în acel moment. De asemenea, se va recurge adesea la recuperarea unui repertoriu de obiecte – ca atitudine uneori critică, alteori ironică la adresa trecutului recent – sau, mai târziu, la folosirea conceptuală a obiectului de tip *ready-made*.

Drd. Dan Octavian Breaz, Universitatea „Babeș-Bolyai”, Cluj-Napoca, Muzeul de Artă Cluj: *Modernizare artistică și politicizare în pictura avangardistă românească*

Lucrarea abordează aspectele estetice ale picturii avangardiste românești, implicațiile sale politice, precum și raportul dintre estetic și politic în contextul cultural și ideologic al realismului socialist. Este propus un demers comparativ, situat la confluența dintre filosofia artei, istoria și critica de artă și sociologia artei, investigând aceste fenomene complexe atât din perspectivă filosofică-estetică, cât și socio-culturală sau politică. Astfel, sunt abordate atât aspecte conceptuale, precum avangardă istorică, avangardă „tutelată”, avangardă „tutelată”, realism socialist, cât și fenomene culturale precum modernizarea artistică, sincronizarea culturală, „estetizarea” politicii, „politicizarea” esteticii, manipularea ideologică a artei, etc. Teza principală este aceea că, dacă avangarda istorică a avut o estetică cu implicații ideologice, realismul socialist, în schimb, s-a caracterizat printr-o ideologie ale cărei implicații aveau și un anumit caracter estetic. Dacă aparenta coincidență a proiectelor de ordin social a condus la transformarea avangardei „tutelată” în avangardă „tutelată”, tot aceasta a fost și la originea realismului socialist, în calitatea sa de sinteză ideologică opusă tuturor mișcărilor avangardei istorice.

Drd. Silvia Giurgiu, Universitatea „Babeș-Bolyai”, Cluj-Napoca: *Între concept și tehnică. Studiu de caz: percepția estetică a naturii și arta ready-made*

Având ca termen de referință circumscrierea kantiană a experienței estetice, se poate realiza o paralelă între percepția estetică a naturii și arta *ready made*. Asocierea vizează câteva nivele, cum ar fi problema producerii estetice și cea a conceptului. Astfel, se poate constata că atributele (negative) ale artei avangardiste formulate ca replică la adresa unui anumit tip de estetism, comunică de la distanță cu atributele unei estetici pre-artistice, pe care Kant o invoca pentru a sublinia valoarea individului creator. Dacă această comparație pare a fi, inițial, deloc dificil de asumat (îndeosebi prin prisma spațiului de intersecție ocupat de așa-numita *natura pictrix* sau de conceptul de *antimimesis*), filiera kantiană propusă de esteticieni precum Malcolm Budd ar conduce mai degrabă la o poziționare antagonică a celor două obiecte ale esteticii. Dialectica aceasta poate fi totuși depășită cu ajutorul unor concepte structuraliste în măsură să explice de ce există suspiciunea că arta *ready made* nu este (așa cum se auto-definește) complet indiferentă la plăcerea retiniană.

Drd. Viorica Delia Bold, Universitatea „Babeș-Bolyai”, Cluj-Napoca: *Realismul magic și heterotopiile imaginarului*

Aflată undeva la confluența dintre teoria arhitecturii și spațialitatea urbană așa cum o putem percepe astăzi, lucrarea își propune să lege prin aceste două puncte literatura realist magică și noua epistemă artistică în care iau, naștere prin heterotopii, noi modalități de a percepe textul. Astfel, realismul magic se poate regăsi în spațiile urbane suprapuse care pot crea locuri de trecere dintr-un plan în altul în aceasta constă experiența unică și specifică realismului magic. Trecerile se realizează într-un cadru obișnuit, întâmplările banale făcând suma extraordinarului perceput printr-un punct fix ce adună în el toate elementele universului. Există deci un spațiu al realismului magic și îl putem defini ca fiind un spațiu hibrid. Începând cu Eisenman și terminând cu Borges, călătoria prin teoriile formei textului, prin prisma spațiului arhitectural modern, constituie punctul de plecare pentru teoretizarea unui concept atât de vast precum cel al realismului magic.

Drd. Iulia Morcov, Universitatea Națională de Arte, București: *Estetica vieții cotidiene. Temporalitatea și permanența obiectului aprecierii estetice*

Rezumând câteva aspecte semnificative ale *esteticii vieții cotidiene* așa cum au fost punctate de teoreticieni ca Thomas Leddy, Yuriko Saito, Arto Haapala, Katya Mandoki, lucrarea își propune să reliefeze, în principal, caracterul temporal al acțiunilor sau obiectelor care fac parte din sfera de interes a esteticii vieții de zi cu zi prin contrast cu atemporalitatea obiectelor de artă expuse în spațiile instituționalizate. Ca exemplu se vor avea în vedere considerațiile pe care Saito le face asupra aprecierii estetice a vremii prin prisma caracterului inconstant al acesteia. Se va observa, în acest context, faptul că domeniul esteticii vieții cotidiene nu este unul spectaculos și nu poate instaura un obiect ca operă de artă care trebuie conservată, mizând mai mult pe transformarea obiectului în timp decât ca produs final, estetica vieții de zi cu zi rămâne un produs direct al schimbării radicale în conștiința asupra timpului în *modernitatea estetică* a lui Habermas.

Drd. Mircea-Ioan Lupu, Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”, Iași: *Ce este o operă de artă? de Roger Pouivet: o definiție sau doar un răspuns?*

În cartea sa *Ce este o operă de artă?* Roger Pouivet urmărește să răspundă la întrebarea din titlu. Demersul survine insatisfacției generate de rezultatele tentativelor altor autori de definire a artei, ca și de întreprinderile teoretice ce îi refuză acesteia o definiție de la bun început. Autorul nu vede doar necesitatea răspunsului, ci și a conturării sale sub forma definițională. El postulează pentru definiția căutată trei condiții: inteligibilitate, neutralitate, universalitate. Enunțul la care ajunge: „O operă de artă este o substanță artefactuală a cărei funcționare estetică îi determină natura specifică” este considerat de Roger Pouivet a le îndeplini simultan. De aceea definiția dată de el ar fi superioară

exemplurilor de definiții analizate în cartea sa. În această prezentare voi argumenta că acest enunț, util de altfel, nu respectă condiția de inteligibilitate a unei definiții postulate chiar de către autor. Constituit în cadrul unei teorii a artei, rămâne dependent de aceasta, pentru că, așa cum voi demonstra cu exemple, sintagme ca *substanță artefactuală* sau *funcționare estetică* au aici înțelesuri determinate de contextul teoretic particular oferit de Pouivet. Astfel enunțul respectiv nu devine definiție decât renunțând la condiția de inteligibilitate care i-ar asigura înțelegerea între tentative cu scop similar.

Lucrarea prezintă rezultatele cercetării susținută financiar din fonduri social europene gestionate de Autoritatea de Management pentru Programul Operațional Sectorial Dezvoltarea Resurselor Umane [grant POSDRU/107/1.5/S/78342].

Dans son livre *Qu'est-ce qu'une œuvre d'art?* Roger Pouivet essaie de répondre à la question présente dans le titre. Sa démarche vient de l'insatisfaction produite par les résultats des essais d'autres auteurs de définir l'art ainsi qu'à la suite des entreprises théoriques qui lui refusent une définition dès le début. L'auteur ne voit pas seulement le besoin de la réponse mais aussi son contour sous forme de définition. Il postule pour la définition recherchée trois conditions: intelligibilité, neutralité, universalité. Roger Pouivet considère que l'énoncé auquel il aboutit: „Une œuvre d'art est une substance artefactuelle dont le fonctionnement esthétique détermine la nature spécifique” les accomplit simultanément. C'est la raison pour laquelle sa définition serait considérée supérieure aux exemples de définition analysés dans son livre. Dans cet article je vais argumenter que cet énoncé, si utile qu'il soit, ne respecte pas la condition d'intelligibilité d'une définition postulée par l'auteur même. Constitué dans le cadre d'une théorie de l'art, il reste toutefois dépendant, puisque, comme les exemples offerts témoignent, les syntagmes tels *substance artefactuelle* ou *fonctionnement esthétique* ont dans cet énoncé des sens déterminés par le contexte théorique particulier offert par Pouivet. De cette façon, l'énoncé ne devient définition qu'en renonçant à la condition d'intelligibilité qui lui assurerait sa primauté parmi les essais à but similaire.

Drd. Bârlă Teodora, Universitatea „Babeș-Bolyai”, Cluj-Napoca: *Construirea vedetelor muzicale*

Economia muzicală românească rămâne una slab înțeleasă de către public, fapt ce generează o raportare distorsionată a fenomenului și proceselor construirii vedetelor muzicale din țară, la dinamica socio-culturală. Automat, chiar și raportarea indivizilor înșiși la aceasta din urmă este afectată. Astfel, se poate afirma faptul că muzica devine pentru individ (în calitate de public consumator, dar și de participant activ) un mecanism complex de modelare a personalității sale mediatice și meta-mediatice. Pentru a evidenția acest aspect, propun analiza „fabricării” vedetelor muzicale din *mainstream*-ul românesc, prin mecanismele producției muzicale și ale emisiunilor-concurs, unde performerul e serializat printr-un proces rapid de producție și consum a corpului său artistic (devenind *fast music*), corp perceput în dimensiunile sale de ordin spațial, temporal, spectacular.

The Romanian musical economy is poorly understood by the public, which produces a distorted reference of the making of Romanian music stars phenomenon and processes to the socio-cultural dynamics. Thusly even the self-reference of the individuals to the latter is being altered. Hence, it can be implied that music becomes to the individual (as the consuming audience and also an active participant) a complex mechanism that shapes his media and meta-media personality. In order to emphasize this issue I therefore suggest an analysis of the “manufacturing” of musical stars from the Romanian mainstream through the mechanisms of music production and the TV talent competitions where the performer becomes serialized through a rapid production and consumption of his artistic body process (becoming “fast music”), a body which is being comprehended within its spatial, temporal and spectacular dimensions.